

Hij poogde zich bij anderen te vergelijken, keek om zich heen in den wijden kring van zijn getrouwde vrienden en bekenden; doch vond nergens een geval, dat eenige overeenkomst aanbood met het zijne. Daar waren echtparen onder, die te kampen hadden met slepende ziekten; anderen worstelden met tegenspoeden van financieelen aard; nog anderen hadden ongeluk met hunne kinderen of lagen met elkander overhoop; maar een man en een vrouw, die noch zorgen, noch ziekten kenden, die elkander op prijs stelden, die gezien waren in de maatschappij, die nooit.... ten minste hoogst zelden.... woorden hadden, en het toch niet samen konden vinden.... neen, neen, waarheen hij ook blikte, van zoo iets onverklaarbaars, ja, ongehoords, ontwaarde hij nergens de weerga!

Nu stond daar tegenover, dat de menschen ook hen niet zouden verdenken van zulk een zonderlinge verhouding. Praatjes zijn in den regel leugens; buitenshuis zet iedereen een officieel gezicht; welke derde weet precies, wat er voorvalt tusschen vier muren, onder vier oogen?

Hij, bijvoorbeeld, zag zijn kennissen in functie of op de Witte; maar hun dagelijksch leven kende hij alleen uit de verte, van hooren zeggen, dus.... niet.

Hij dacht, hij dacht en hoe meer hij zich verdiepte, des te talrijker doemden overal de raadselen voor hem op.

Hoe was 't mogelijk, dat hij het leven vroeger voor zoo eenvoudig had aangezien? Oppervlakkig leek het overal vrij regelmatig en gelijkvormig; maar bij een nadere beschouwing vielen de regels in exceptie's uiteen en verdween alle gelijkheid.

Had hij zich niet een type van *de* militair gevormd, waaraan de eerste, de beste, dien hij goed leerde kennen, al dadelijk in 't geheel niet beantwoordde?

En ging 't hem niet eveneens met *het* huwelijk?

Tot nog toe had hij geredeneerd: je bent goed samen en dus houd je van elkander, of.... het tegendeel heeft plaats. Is dit laatste het geval, dan heb je samen standjes, of is er een derde in 't spel.

En ziet: wat den naam van standjes verdient, kwam bij hen niet voor; een derde was er, wel beschouwd, niet in het spel en toch....

Toch wist hij niet, hoe hij 't met Emma had!

Zou hij dan straks en morgen en alle komende dagen tegenover een Sphinx moeten zitten, wier raadsel hij onmachtig was op te lossen?

Siria noemde 't een zonderling genot begrepen te worden; voor Emma scheen dit genot volstrekt niet te bestaan.

Althans hechtte zij er kennelijk niet aan, dat *hij* haar zou begrijpen; of.... achtte zij er hem niet toe in staat?

Dit vermoeden was al meer bij hem opgekomen; maar.... dan beoordeelde die Siria hem toch gunstiger.

Of.... hadden diens vertrouwelijke mededeelingen een bijbedoeling; waren zij eigenlijk voor Emma bestemd geweest?

Hoe meer hij peinsde, des te meer vermenigvuldigden zich de vragen in zijn geest, zonder dat hij op ééne er van een bevredigend antwoord kon vinden.